

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta, per dos céntims.

QUATRE TROMPADES

A N'ES PUBLICH. (*)

Alabat sia Deu.

Noltros som noltros, y alerta á mosques!

No sabem de res, y per axò volem parlar de tot. *Sic vos non vobis—Solis et artis opus.* Axò es: es nostro periódich es famella y surt á tirá barra, á ses arenes de sa Prensá, per des-*ilustrar* al públich toxarrut de sa nostra illa. Si señó, des-*ilustrar*, que vol dí ferli veure lo blanch blanch, y lo negre negre: menarló per ses dresseres de la veritat, valdeument estigan embarrassades de penals y de batzés, y dirli lo que fassi al cas, com dos y dos son quatre.

Som ignorants, es ver; empero encara no mos ha passat p'es cap essé Retgidós.

Que en política som d'escampadissa, es ver; empero volam amunt, y may hem fet la barca, ni mos han dat gíña.

Que mos ferán la guerra... Si son sabis y la mos fan amb llealtat, los rendirém bandera; pero, si son com noltros en quant á ignorancia... que tirin per cantar, y ja hu aclarirem.

No hem forjat *programa*; no feym oferiments, no cercam *empleos*, no demanam indulgencia; volem gaudi de santa llibertat per fé un poch de bé, ja que en s'usa tanta d'endimoniada que no més fá mal.

Y axí quedam, *lector amigo*; si acás no entens es mallorquí, dorm descansat: que axò será señal que no escrivim per tú.

LA REDACCIÓ DE L' IGNORANCIA.

SA BARRINA

DE SA DIPUTACIÓ.

Deu está enmagatzemada que se roveya, porque ets Ajuntaments des po-

bles pareix que no volen barriná; y *foris!*

Quant se vá resoldre comprarla, ja sospitárem tot lo qu' ha succehit. Aquí, á Mallorca, no basta es generós oferiment d' una Corporació provincial per desxondi es pobles morts de set; sería necessari en mitx de cada plassa de ses viles posarhi un grifó que ratjás de nit y dia á roy seguit, y que no costás mes pena ni trabay que arrambarhi ses gèrres; axí podria ser que los giñássen; pero axò de enfondí amb una barrina, qu' han d' aná á Ciutat á cercarla, y si la rompen l' han de fé compondre... tira, tira; ell fins á l' hora present, gracias á Deu no hi ha cap batle que no tenga sinia, y li té mes conte pegarhi quatre rodades, y en pich que n' hi haurá per ell, que fassin tant ets altres. Y, ja es de rahó!

Be es veritat que n' hi ha hagut qualcuns qu' han fet escurá es pous públichs y han tret vint carretades de concert, y llot, y tests, y ossos d' animal; y que qualcun altre, ple de bon desitx, ha ensiquiat sa font que li era mes avinent; pero, no en sabém cap que, desconfiant de sa seua aygo y propasantse tenir aygo á bastament per abeurá es poble, haja cridat abans de tot un facultatiu especial en la materia per ferli estudiá, conforme es necessari, aquesta necessitat y sa manera de satisferla.

Y á propósit, cols. Ara preguntaré. Abans de comanar una barrina de cent metros, y es seus ormetjos, ¿quí va ser que replegá noticies referents á ses mil proves fetes á Mallorca, per afiná aygos ascendents? ¿Quina fondari tenian es forats fets en barrina, y quins terrés trobáren, y á quin nivell están ses aygos ascendents, á *Son Inglada*, á *sa Casa blanca*, su devant *Sant Llatze*, dins es *torrent de Son Bordils* á *Manacor*, á ses estacions d' *Inca*, s' *Empalme* y *Sineu* y á altres bandes ahont s' han fet provatures arribant á ne 's xexanta metros baix de terra? ¿Quí va ser que se arriscá per dins ses mines des *barranch* de Sóller, de Binisalem, y de Lloseta y de Buñola, per doná fé de sa varietat de capes de terreñs, y de ses condicions

geològiques especials de sa nostra illa? ¿Quines probabilitats tenian d' obtenir bon resultat amb una barrina de cent metros, si es vé que desitjaven (no dich res) obrir pous artesianus? Podria ser que tot axò s' hagués estudiat en concien- cia, com corresponia; pero, están tan avesats á veure travelá, que, la veritat, comprá aqueixa barrina esperant que aquí, á Mallorca, havia de fé es miracles que fé un verduch en mans de Moysès; mos sembla travelada.

Idó! y es diaris y revistadós d' aquesta capital se féren llengos sobre sa materia, y qui mes qui manco, parlaren d' aygos fins anarhi calats y tot; quant un (angelet!) va proposá qu' era hora de dexá á nòrri sa font de la Vila perque eran mes segús y abundosos es pous artesianus.

Y axí tenim l' assumto; y sa barrina jau, y es pous s' axugan, y ses cisternes ja están axutes, y es manantials s' estrenyen, y es niguls passen de llís, y es bestia se mor, y es carretés traginan botes de cinch quarts enfora.

Bo es fé rogatives p'es qui tenen fé en la Providencia; pero Deu diu: aydet y t' aydaré.

Ja 'n tornarém parlar.

UN TROBADÓ D' AYGOS.

SA FESTA DE SANT JUAN.

CANSÓ.

Ja tenen missa
Tots els confreres,
Y es hòu ja tenen
Pe s' estufat.

Es sòl s' en puja,
¡Bòna diada!
Per fé sa festa
De Sant Juán.

A cá es clavari,
Una enramada
De canyes verdes,
Hem de posá;
Y passant llista
De casa, en casa,

(*) Entenguemós: *trompades d' orga*.

Partirem cocas
P' es manjà blanch.

Desplegau bé ses banderes
Que avuy no hi haurà festés;
Encendrem ses creus de Malta
Pues son creus de cavallés.

Escampau arreu sa murta,
Que fà hò enmitx des carrés,
Y tres tires de cadires
Y penjau els reverbés.

Mentres sa música
Tòch, sa vetlada,
Dins els bellisveures
Des cadafal;
Com unes tórtères
Ses jovensanes
Cercarán ximples
Enamorats.

Ben enllestides
Y enmidonades,
Se dirán elles
Fent *xip y xip*;
Que anit passada,
En punt de dotze,
Cercavan faves
Devall es llit.

Que matíneres,
A sa sortida
D' es sòl se creyen
Veure'l fé bots;
Y avuy mitx-dia,
Per sebre coses,
N' han feta fusa
D' un tros de plom.

Y els fadrins curros
De la marina,
Menjant vellanes
A té qui té,
A ses fadrines
Que se passetjín,
Entre sempentés,
Darán clavells.

Perque es crits d' *horzata fresca!*
Y es *tum, tum* d' es tamborinos

Sembla una gresca
De mil borinos:
Y entre tant que ván y venen
Fabiòls y xeremies
¡Quin goig que tenen
Mares y fies!

En Jan y na Jana
Enmitx d' un portal,
Demunt dués botes
A brasset están;
Ella vá estufada
Amb un bòn ventay,
Y ell dret á la dreta,
Fuma un puro llarch

Que ni dins sa Gerraria,
Ni en es Puig, ni á l' Arraval,
Fán ses festes tan llúides
Com la feym á Sant Juán.

Pujarém dalt l' abre
Es raòl ja es alt;
Farém teresetes
A dos cadafals;
Encendrem rodellas
Artificials,
Llavó tal vegada
Pararém un ball.

Que ni dins sa Gerraria,
Ni en es Puig ni á l' Arraval,
Fan ses festes tan llúides
Com la feym á Sant Juán.

—Y á sa plasa de sa Llónja
Han de corre dins un sach;
Y fent bots, *tuch, tuch, tuch, tach*,
¡Ja'n mourán de bogiòts!

¿No es vé, al-lòts?
¿No es vé, al-lòts?

—Si, si, si!
Y qui primé arriba,
Se menja es coní.

—Y á s' esquena d' una pella,
Aferrats amb enclitá,
Decapvespre hem de posá
Deu ó dotze moneòts;
P' els al-lòts!
P' els al-lòts!
—Si, si, si!
Y sols amb ses barres
S' en han de vení.

—Y are qu' hem partit ses coques
Y estam llests d' apareyá,
Per l' any qui vé hem de nombrá
Els sobreposats á vots.

Ala al-lòts!
Ala al-lòts!

—Si, si, si!
Are, are tot d' una
Podem anarhí.

—Mestre Pere es un sant homo
Que no fà mal á ningú;
—Que l' nombrán?
—Que trobas tú?
—Mestre Pere, vos feys ú.
—No, no, no; no 'stich per res,
—Si que ho es, ja ho es, ja ho es!

—Cosí en Tèm, tengau bon dia;
Vos seriau d' els millós,
—Que l' nombrám?
—Que trobau vos?
—Cosí en Tèm vos fareu dos.
—No, no, no; no 'stich per res.
—Si que ho es, ja ho es, ja ho es!

—Don Ignaci, per clavari,
Mos hauria de servi.
—Que hi trobau?
—Que m' deys á mi?
—Don Ignaci. Diga sí.
—No, no, no; no 'stich per res.
—Si que ho es, ja ho es, ja ho es!
B. F.

FLESTOMIES.

Parlá be no costa res.

El segon no jurarás.

Y si no pensam en so primé, ¿qué li hem de fornetjá á n' es segon?

Ja estam tan avesats á sentirne de flestomies, que ningú hey *fa alto*.

Mal parlam per vici; y en pich que un homo se deté un poch devant es qui no tracta en confiansa, ja passa per prudent.

Pero, per lo demés, tots som de casa

y li amollám. Fa mes homo del dia axó de malehí y vomitá paraules inmorals.

Y, entenguemnos: no son es carre-tés y gent de *casta baxa* es qui més empran aquest diccionari. Ja es sa *gent decent* é instruida sa qu' ha passat de-vant als infladós des *Matadero*.

No hi ha hora del dia, ni carré, ni casa, ni placeta, ni barca, ni hostal ahont no sentin tot seguit, seguit, es repertori clássich de *gotes y misses*, *llamps y pussés*, *pèstes y viletes*, *tions y parrals*, y moltes altres herbes que de-xan més cohitja qu' un manat d' orti-gues.

Ell sempre han flestomat; si, ja hu-sabem, pero may tant com ara.

Noltros hem vist pares que se dever-tian fent pronuncia á sos infants petits. mots grollés y espressions escandaloses.

¡Aquí ja hem arribat amb *enseñansa!*
¿Y que té d' estrany que aquests ber-gantells de deu y de quinze anys mos xordin emprant locucions y verbs pas-sius qu' escorxan ses oreyes de tothom. que té un cèntim de vergonya?

¿Y que té d' estrany que dins es cotxos des ferro-carril, dins es passetjos y per hont se vuya, es *pollos*, (*ruchs* ab-leviteta), sempre seguit mesclin en ses convèrses es termes y ses paraules més obscenes y lascives, si ningú se cuyda de posarlos morral, ni s' escandalisan ses señores, que fan com qui no hu-sent, y encara se pagan de rebrerlos convèrsa?

No hi deu haver cap poble fora de Mallorca ahont es cinisme de paraules sia tan estés y manifest com entre noltros.

Y que no mos diguen qu' axó no es un mal grave, sino una costum de poca transcendencia. Qui té á sa seua boca tantes veus indignes d' un ser racional no pot tenir gayre net y adosat lo des seu cor. Qui té en es pensament idées deshonestes y se val des dó de la parau-la per escamparles arreu, arreu, no pot obrá conforme á sa moral que diu: *¡Des-graciát d' aquell per qui vendrá s' es-cándol!*

S' ignorancia es molta; pero sa do-lentia sobrepuja, y ningú se creu res-ponsable de s' increment qu' ha prés es mal parlar á dins ca-nostra.

Una mare vella y se fa tot uys perque ses seus fiyes no s' asseguin ó s' acostin á part ahont se soyarian es vestit... ¿Y perque comportan que s' arrambin á tants de llochs ahont, no més sentint parlá, aplegan taques que no les s' en dú una bugada?

Un municipal pot fé pagá una mul-ta á una criada que buyda es cossiòl des fems per sa finestra; pero no pot dí res quant sent ses flestomies qu' amollan á veus altes ets at-lots pussés, en públich, embrutant s' ignocencia de tantes cria-tures de poch anys que no 's poden escusá de sentirles.

Sa policia urbana ni cap autoritat té

dret, á n es pareixe, per evitá un mal que mos afronta y envileix.

Aquells que creguin que noltros judicam en forma escaserada, podrán llegí un' obra que treu tots es recones á sa nostra illa (escrita per má mestre), y sobre fletomies, mos vé á dí, paraules textuals: «*que ets homos tenim es genitals á dins sa boca.*»

Axò no es fletomia, pero tot vá á un munt.

Y no lu corretjirem, perque sa malcriadesa y sa despreocupació ha posat relum y s' es ensenyorida, lo mateix que gram dins un mayol abandonat.

Pero axò no vol dí que *noltros ignorants* no deguem clamá y protestá contra aquesta mal entesa llibertat y desenfreiment.

Es qui tenen més culpa y s' embruten més, son es que s' poble tracta de *señós*, pues tot mal exemple que vé de part d' amunt, produheix molt més fatal efecte.

Pares y mares, señós y majorals y mestres y mestreses: tots quants teniu ó fiys ó dependents, mirau com conversau devant tots ells, perque ja se sap que es tests semblan á ses olles; y que en veure es criat poden pensá qui es l' amo.

S' assuntó qu' hem tractat no interessa á un, ni á una classe sola; interessa á tots es mallorquins honrats, qualsevols que sien ses idèes y creencies, perque *es assuntó de moral y de vergonya pública.*

Y bastará, per vuy, d' aquesta tetgla.

MOSSEN LLUCH.

¡JA ES DE RAHÓ!

Gloses, sobre costums del dia, dictades per un porrerench de la vila de Porreres.

Avuy que tothom fa gloses,
Vench á dirvos quatre coses
Que á qualcú atañen de prop:
Vench á dirvos lo que hi trob
En que sia porrerench.
Si m' esplich un poch brossench,
Mirau que no som lletrut.
Poríau havé segut,
Y escoltaume una estoneta,
Que de certs punts sé la neta,
Y vench per contarvos-ho:
¡Ja's de rahó!

Jo coneix una fadrina
Que sa cara s' enfarina
Y du es cap tot ple de grins,
Que somia deu fadrins,
Que no té rëndes ni béns,
Y de feyna no 'n vol gens.
N' hi ha esplet ¡y gros! d' aquestes
Que revoltan pe' ses festes
Com qui vetla á un parañ.
¡Ja ha d' essé capcirigañ
Qui li gos posá s' amó:
¡Ja's de rahó!

Mestre Pero antañ passat
En sos vots 'nava ulsirat
Y á tothom feya espatleta
Pensant viure esquena dreta;
Pero ja ha perdut es fums
Desque hi torná havé còsums:
Té dos fiys en es servici;
Altra volta ha pres s' ofici;
Y en parlarli de partits,
Diu que tots son malehits
Y que com més va, pitjó!
¡Ja's de rahó!

Mirau aquell trapacé
Qui feya tant de papé
Com En Palou á sa Pobla;
Pero ha après partida dobla
Y sab tresca bé ses giñes
De per Cort y ses Copiñes:
Fa rotlet; tothom el sent
Que parla des *tres per cent*
Y es *plasso* qu' está á la crema;
Y diu amb aquest sistema
Que li va de lo milló:
¡Ja's de rahó!

Cada dilluns, En Pep Gil
S' en va amb so ferro-carril
A n' es Pont d' Inca á fé vega,
Y á la mal' hora s' entrega
Cansat y mort de jugá.
Y veureu que l'endemá
Es fé feyna li vé tort
Perque está encara més mort.
Pero sa fam l' alsa en pes,
Y el pobre, com no es marques,
S' ha d' espasá es mal humó:
¡Ja's de rahó!

Un camiser catalá
Tot enfurismat está
Amb uns *investigadors*
Que, sords á n' es seus clamors,
Contribució li amentären
Y cap rahó s' escoltären.
Ara, sa malícia el fon;
Tot' hora *es casa amb el mon*,
Y diu qu' en aná á cobrá,
Ja no li podrán trobá.
Ni pell per escorxarló:
¡Ja's de rahó!

Y jo, abans arreconat
Dins un poble malanat,
Que no feya gens de vasa,
Ara som dextat sa casa
Y, mudantme per aquí,
Vuy ferme glosadó fi.
Y si un altre vol fé igual
Se porá curá es seu mal
No empatxantse de partits,
Fugint des lletra-ferits,
Per res del mon passant ansia,
Y fentse de L' IGNORANCIA
Accionista ó redactó:
¡Ja's de rahó!

F. y O.

XEREMIADES.

¿Qu' hey ha de nou, deys? ¡Psé!... poca cosa.

Si anássem á veure qu' hey ha de *vey*, ja tendríam per tayá de sa péssa: no

més en retreure sa *netedat* de ses placeres y carnicés; ses batalles *pedreres* d' atlots vayvés que parexen borts, segons s' esment que los ténen son pare y sa mare; ses clavegueres *aromátiques*, ets empedrats, ses escapades des cassadós, ses llamentacions de la pagesia *amb aquest malviatge de temps que no vol ploure*, sa carestia des queviures, y altres herbes: vos dich que n' hi hauria per fé es cuch de s' oreya malalt á n' es sords y tot.

Pero d' axó y d' altres *veyures* ja 'n parlarém amb més espay.

Anem á lo novell.

Ja som en mitx des ball, vol dí, que ja comensam á suá.

No, y som de parer que mos espera un estiu que no hey haurá res que dí, sobre tot per part den Bartola, de ses cigales y de l' amo des banys de sa Portella.

Es cafeteros d' hivern girarán fuya; arreconarán es *¡calent!* y tragarán per tots es recones sa bomba de *qui-la-béu*.

Ja 'n parlarém des berenas á ran de ma, y de ses festes de carré, y de sa *fira* des Born, es vespres, ara que ja hi sona musica.

¡Bé mos 'nirá! sobre tot si es projectes des nostro Ajuntament van en popa. Diuen que sí, que hi anirán; pero jo, la veritat, m' estimaría més que *fessen aygo*.

¿Aygo has dit?

¿Y aquell sabí francés, aquell abat, aquell *profeta del Messias*, que deyan si vendria á cercá fonts y pous, sabeu si s' es posat en camí, ó si es arribat?

Bono, direu qu' ara ja no l' hem mes-té, amb so pou que tenim á sa Reco-nada.

No, y diuen que d' aygo n' hi ha ferm: sino que per treurela, just hey falta sa *manxa*. Y bé, callau, ja n' hi durán una: el mon no es fet amb un dia.

¡Vaja uns apuros! per axó estan? Que hi posen una sinia, y *arri fumat*. Cadufos, ja 'n tenim de fets abastament; y lo qu' es per rodarli, no tengueu pó: encara n' hi haurá que s' oferirán *de balde gratis per no res*, sols que no més sia per no romandre en sech.

Diu que dimars qui vé tindrém festa de carré lluida, per S. Juan. (En aquest fuy retreym unes gloses que 'n parlan.)

Llastima que no estiga ja tomat de tot es corté de sa Llonja; que su 'llá hi quedaria 'na plassa per plantarli l' *abre* y armarli un ball de boleros que no 't dich res.

A la fi, n' hem arribat á fé una d' acertada. Ets ossos d' aquell bon Mestre Guíem Sagrera, allá ahont son, encara tremolarán d' alegría. Sa Llonja ferá un

estirament, y esclamará: «Ja era hora: d'exaume fé un alé llarch, que m'acubava, amb aquest veynat *profidiós* y mal carat.»

COVERBOS.

Dos señós d'edat, casi jays, se passetjan prenguent la fresca per baix de sa murada. Com están cansats, s'asseuen á un pedrís, y conversan á mitja veu:

—Ydó sí, (diu un d'ells,) á mi, amb sa *cotonera*, m'ha anat molt bé: he pogut arreglarhi es meus assumtets, de manera que n'he romás sempre molt satisfet.

—Lo que som jo, (diu s'altre,) sempre he estat partidari de *ses vidrieres*; n'he tengudes y en tench varies, y may m'en he penedit; y en sebrermen algunes, ja m'avisaréu. Estich dispost á gastarmhi unes quantes unsotes.

—¿Y amb aquesta *farinera* qu'ara fa poch s'es donada á conexe, que fariau? Trobau si li hem de demaná de noves? ¿Mos tractará bé, pensau?

Passan dos joves qui senten sa conversa, y un d'ells s'esclama:

—¡Vet aquets dos jays! pareix qu'encara se devertexen: el món se torba á pegarlos belcollada; ¡á tal hora porros! ¡que tal devian esse com eran joves! qu'ara y tot....

—¡Ca, homo! no sies mal pensat. No es que sian *libertinos*....

—¿Idó?....

—Son accionistes de varies sociedades mercantils, y parlan des seus negocis.

—Ja 'u vetx. Pero qualsevol que los hagués sentits....

—Val' aquí ses coses del mon.

* *

—Sí, fieta, (deya una beata molt doctora á una veynada scua,) ses tres festes qu'á mi m'agradan més entre totes ses del any, son sa *Conversació* de Sant Pau, sa *Desfiguració* del Señor, y sa *Desesperació* de Sant Miquel.

* *

—Es diari diu: que si troban cap homo gat, p'es carrés, el s'en duhen, dins un carretó, á jèure á n'es Caputxins. Y llavò diu: qu'han debaxat es dret de portes á n'es ví...

—Idó digués que, en lloch d'un carretó, podran armá wagons, per treginá comesos.

—Ca, *hombre!* Es tavernés no debaxarán es prèu. ¡Bona la farian!

* *

Aquí á Mallorca, per agudeses, no hey ha com es sollicherichs, per més que digan.

No va tirá mala pedrada aquell qui los batiá amb so nom de *andalussos mallorquins*.

Un de per allá, s'en venia una vegada cap á Ciutat, amb s'ase ben carregat de pomes y taronges. Pujant pe ses voltes des coll de Solle, s'animalet no poria pus, y feya poca via. El *Sen Tumeu*,

que frissava d'arribá á Ciutat, y que no tenia ses entrañes més compassives del mon, li ventava cada verdancada que feya arrufá ses anques á n'es pobre arriet.

Amb axò se topá amb un altre sollicherich, que no poguent sufrí aquell pegá despiadat, el reconveni diguent:

—¡No li pegueu tant á s'animal! ¿Ke nu veys ke fa lu ke pot?

Aquell se girá tot serio, y amb una nova garrotada á s'ase, diu:

—¿Ke sou parent seu, ke vetx ke 'l defensau?

—¡No, pel-la vera creu! (replicá s'altre:) pero, ¡la veritat!... nu m'agrada veure desavenguda gent tot una.

* *

DOCTOR IN ABSENTIA.—Mr. Mortdèfaim está encarregat de expedir títols de sabiduría á qualsevol que pag es drets que corresponen segons es grau que vulga obtenir. Axó es un monopoli en favor de l'estranger.

L'IGNORANCIA, desitjosa de fer un bé á n'ets estudiants que no estudian y á n'es qui han olvidat lo que estudiaren, s'ofereix á expedir *gratis* es títol d'*Ignorant en Ciències, Arts y Lletres*, á tot mallorquí que provi sa seua incapacitat devant es públich. Aquells á ne qui convenga, podran dirigirse á *Ses Enramades*, devora es *Corral del Rey* y presentar ses sollicituts.

GASPATXOS TELEGRÁFICS.

.
.
.

Ara li fan es mánech.

ADVERTENCIAS.

1.^a Aquest periódich *no se ven* á ningú absolutament, y valga per avis. Lo més que fá, amb obsèqui des públich ignorant, es baratá es números amb pessas de *cinch céntims* de pesseta.

2.^a Si hi ha qualche *ignorant* que vulga comunicarnos *es seus errors*, en assumtos d'interés comú ó fi, pot enviá, bax de plech clos, sos trabays al *President de la Sociedad de l'Ignorancia*. (Té tractament d'*Ignorantissim Señor*.) En so ben entés que dits trabays sian Cathòlichs, no résin de política, ni tractin assumtos personals.

3.^a Sa col·lecció de números que surtin, formarà una plagueta ó talvegada tom; y qui vulga obtenirlo despues, li costará des pebre; per axò convé guardá els ecsemplars.

21 JUNY DE 1879.

Estampa den Pere J. Gelabert.

Parlan de si mos vendrá una compaña de comedia catalana, que donará funcions en es Circo, aquests mesos d'estiu.

N'estam contents, més que si hagués duyt *sarsuela*, com se deya.

Y s' diu també que si arriba á vení, poria essé que s' representás qualche comedia d'autor mallorquí. Ell que 'u véssem, va dí es cego.

Jo no 'u crech: pero m'han assegurat per cosa certa que demá, ó passat demá lo més llarch, alguns *retgids* farán fé una crida á n' En Moll, que dirá axí:

Qualsevol sia

Qu' haja trobat

Un *Concejal* esbarrat

Que hi falta á s' Ajuntament,

Per més seños, president

De Comissió;

Fassa es favó de dúrló

O d' avisá,

Perque estam farts de cercá

Y no 'l trobam:

Y si fos es qui cercam,

Ben aviat

Totduna que 'l tornem veure,

Fins que rebent podrá beure

Aygo fresca y esponjat

Aquell qui l' haurá trobat.

Ben fet: ¿hey ha res més?... Ah! si. Es *Museo Balear*, que diuen si ressucitará. En bon' hora!

Sabem qu' hey ha mallorquins que anyoran prou qualche cuento den Frates, den Penya y den Aguiló, articles de costums den Pau de la Pau, y entre y entre, quatre gloses des nostros pocetes.

Lo que voldriam es qu' aquest *Museo* fés una revivaya sencera de tot y que no anás tan *ronsero* com solía.

Es probable que manetjat, com será, per mans joves, duga més delit, y es fassa fugí sa véssa.

¿Y sa *Biblioteca Balear*? Ja sabeu de que parl', voltros que teniu bona memoria.

Nasqué, mos doná un *Géminis* saborós, mos fé entrá en gana, y de llavó ensá... espera qui espera.

¡Vaja, vaja, á fé via; que si nó, s'ase ja s' haurá mort de riayes, y com á bons mallorquins mos haurán de florí ses oreyes amb sa cansoneta de *tortugues, cranchs, y caragols*, y *pasta d'ensaymadas*.

PERE MATEU.